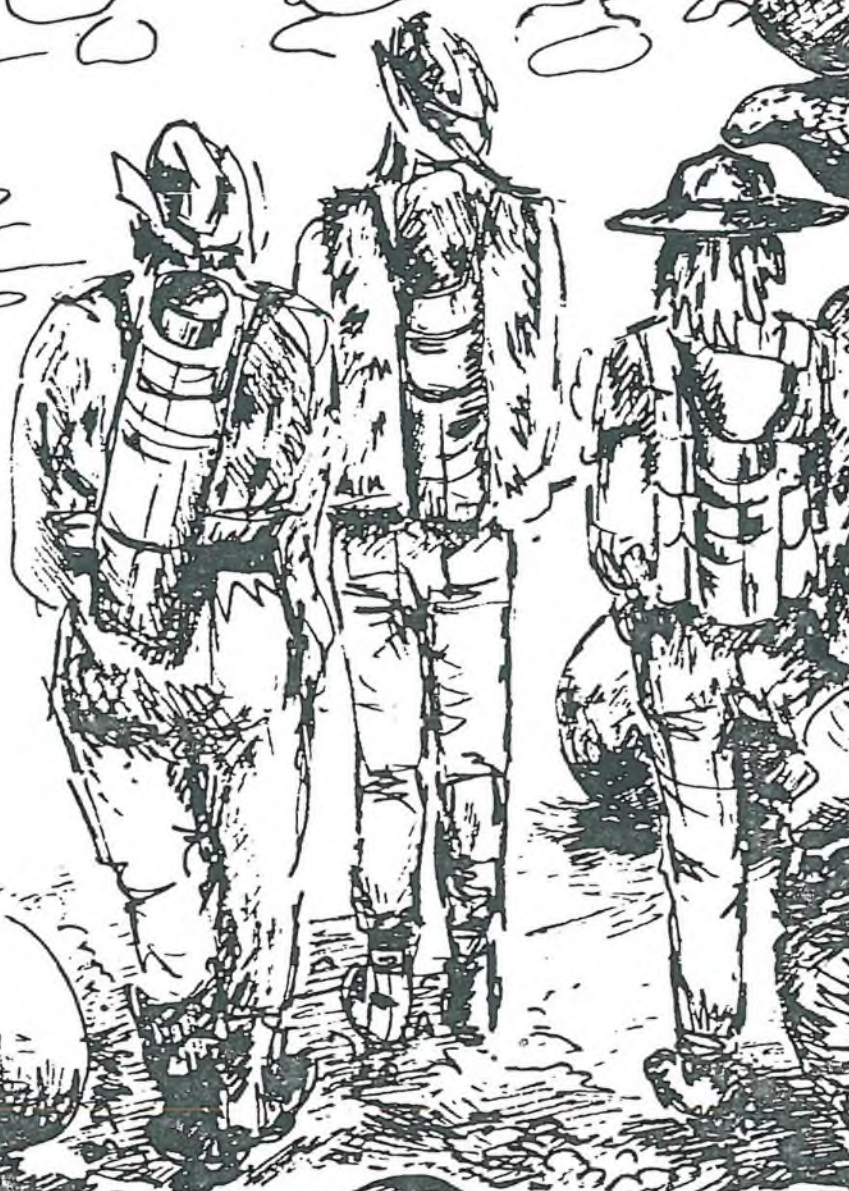


26
Листопад

Родник



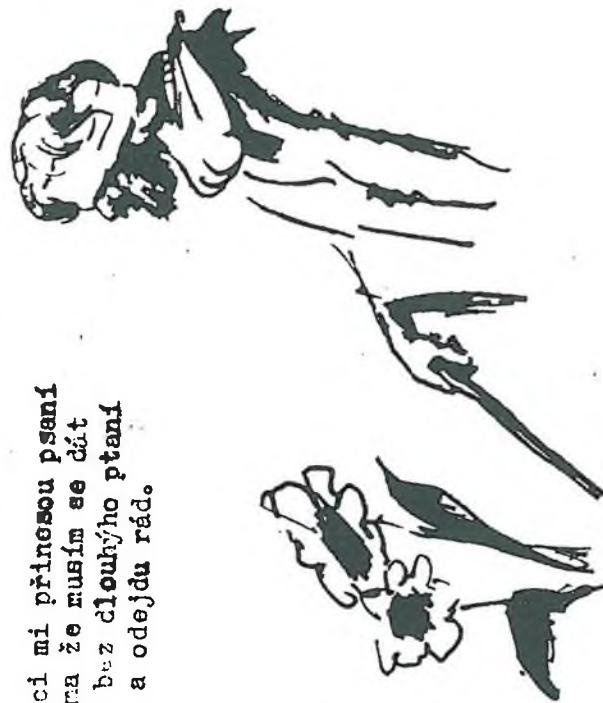
ZEMĚ TŘÍ SLUNCÍ

Ami G
Až jednou bjeina mých podivnejch ptáků
vrátí se v podzimní větrnej den, zahřívá za hřeben
dětlových mraků, jak by má bojuvá mňa bláznivej sen
čím jednou poznáš, že sen semí Dmi, vrací a bude jasný
že zůstal ison, dár, já přijdu za vámi bláznivý ptáci
já přijdu za vámi jedno je kam Nad obzorem
vojico slunci září volají hejna dál nud vodou do smrti
směť už to lí nepodaří čo-jít tam, kam cesta nve-
Jou Slapackou hůl v ruce nám nataženou maj'ke slunce -

Ami G Dmi G A^p
bich hledán zář Svítí tmou pro duši umu-vonou
Ami G E7 Dmi G
svítí tmou pro každou smutrou tvář Zas vrací se bojných
ptáků jako strom opa - dal kalen - děj

2. Až jednou zjistím, že se ptáci vrací
na křídlech podivnejch pozdrav že maj
zavřu za osluční toulavou štací
zavřu ty dveře a řeknu good.bye.

Až jednou ptáci mi přinesou psaní
na cestu s nima že musím se dát
zavřu a půjdu bez dlouhýho ptaní
odejdu s nima a odejdu rád.



POUTNÍK

PRAVIDELNÝ OBČASNÍK
pro trampíky, milov-
níky přírody a tou-
lání, "pastva" pro
kritiky, radost pro
naivky.

V nákladu 5výtisků
vydává Unie Solitario

číslo váni čteného
výtisku:

26 /

datum vydání:

21.11.1986

toto číslo je neprodej-
né !!!

ADRESY REDAKCE:

S m r k

Aleš Zbořil
Dobrotická 524
Praha 3 Hlubočepy
152 00

S e l á a n

Václav Smil
Dobrotická 524
Praha 3 Letňany
199 00

REDAKČNÍ OZNAMY:

Pozliže objevíte pra-
vopisnou chybu, záva-
da je na Vašem OKU !!

§§§

Každé číslo se snaž
vždy co nejdříve odes-
lat dál, v pečlivě
zalepené obálce s
přesně vyplněným
adresářem.

§§§

Ahoj kamarádi,
takže Vás opět srdečně ví-
táme na stránkách trampské-
ho oběžníku Foutník.

Jak už jsme Vás informova-
li poslední letošní číslo
bude zcela věnováno jedno-
dennímu vysílacímu dni ČST
pro trampky, takže urychle-
ně zasílejte poslední návrhy
a příspěvky, které byste
chtěli na svých obrazovkách
vidět, celý pořad je ještě
ve stavu rozbudování.

Veškeré podrobnosti a up-
řesnění přinese samozřejmě
týdeník ČST ve zvláštní pří-
loze, ale my se /jak jinak/
se budeme snažit přijít s před-
stísen a podrobnější informa-
cemi.

uas.



Co a nyní už co Vás čeká a můžete rychle uděle pročítat stránky
šestadvacátky Foutníka, takže k obsahu:

z písní např. sjednot: Kihl o - lesní tří stromů
Mladou - lara a pes
Kučákovu - Cikánský nábe
Zalmanovu - lara a krik

něco z poesie: Městi, Městíka, Městíka a Městíka
povídka: Městíka z Č. a Městíka

Slovo o trampské a pera /tedy lépe věno stroje/ pouly
Trampské dějiny - příběhová vyprávění z pera staršího Ka-
maráda

Něco málo o historii hradu Sukvaldy z hlavy a knihovny Lobra
Pokračování o STRAČILSKÝCH od Křečka atd.....

Takže pěkné pocteničko přeje

Unie Solitario

VOBCHOD

Tá bouřka byla pořádná. Začala zrovna ve chvíli, kdy Riki zabouchával dveře do malého trampského sroubku uprostřed bráskéjch lešů. Ze smolnejch mraků létaly tuzexovýblesky, vzduch byl hustej vod deště a pak se ten jeden sapích přímo někam pod Hřeben. Po bouřce se tam musím podívat jestli něco nechytlo. Za chvíli bylo po ní. Ale to už začala noc, tak rychle udělal oheň, nakrmil se a pak všichni voddychevali u kytar.

Jenom já se šel podívat po směru toho nebezpečnéhoblesku. A taky jo. Nahoře u Hřebenu vidím světlo. Šlapu co neby vydaj, blízko to nebylo. Konečně se voneh vobjevil na druhý straně lesní louky. Normální lidai připravenej oheň, to se pozná. Ale to ticho. Vohniček zamrkal a já to vzal jako výzvu k návštěvě.

"Ahoj, ahoj," paviáš ten chlap. Vopíral se vo podivnou boudu, trochu podobnou pouťový střelnici, ale roubenou z klád, bez kol, ale s pultem.

"Ahoj," vodposídám mu já, v tom se v boudě rozavítily petrolejky. Za pultem ležely a vysely original vesky, teletiny, sekerky, kanadky, nůž, stetsy, vopasky, kanady, celty, pily, fajfky - prostě všechno co může pořádněj traper potřebovat a co nekoupí ani v Prioru.

"Vyber si rychle, už ses táhneš další," vozval se ten šlebičí se muž. Ve své vyjevenosti jsem se smohl na otázku po ceně. Zašklebil se ještě víc: "Jo, je to drahý. budeš pak muset vandrovat do konce života. Během let to bude těžký, ale to je holt naše cena. Bereš?"

"Beru." A tak mám ještě dnes celtu kosočtverec a starej černej stetsy. Na boudě se divili, kde ses to sehnal a žili tam pak sami. Jenkrát přišlo pár lidí bez nákupu. Že prej nic nepotřebujou. No teď už ne. Nejděj.

Tuhle jsme zase seděli u tý malý boudy v bráskéjch leších. Bylo nás mň. A všichni si najednou sundali vošoupný klobouky a koukali se na bouřkový mraky, jak se posalu stahujou na Hřebeny.

bouda - 1. díl

/1. cena - povídka komediálních
trapezů 1978 /

Umlouváme se za případné textové nedostatky či změny způsobené
tiskní lidovou slovesností.

P Ů J E N Ů Ě Í

vešelá společnost
ztichla
když odbíjela půlnoc
zvony
z nedalekého kostela

převržená sklenice červeného vína
se vůbec nedivila
namalovaná opička s červeným nosem
jí postrkovala k okraji stolu
Křach

Křach
zvolalo okno
korková suška se spěchá ochladit
a obnažená láhev šampusu
se zlobou rozpěnila

Časopis

Hudba a text:
Pavel Lohounek, Zlatman

Labuť křik

M. m. J = 86

Pršela podzim zas o něco dříve a s ním vtr přines' labuť,
tě, modrou řekou bylo slyšet píseň třepetání perutí.
Celý měsíc tak si spolu hrály, potom přišel ten osudný
den, bylo slyšet divné pousmání rezavého nože jen....
Pak zmi-vela loďka v rábčině, na ni zvonil zabývající
smích, toho může nikdo nedohonit, kroky v blátě smyje snih. Labu-
ti, labuťi, vrať se spátky na svou řeku Labuťi, slyská
se mi po tvém křiku a mám na jaayku s kým, že tvoje láska odle-

8

G C G

ti--

Ami?

Tak tu

Hmi

C

G

C G D F G

-ti. Ta di di.....

4. Tak tu leží a je celá bílá, ještě dýchá v teplé náruči, nebož' se, je jak nikdy tichá, nevolá a nekričí.
5. Pláče nebe a na modré řece její láska plave opodál a já nevím, zase jednou nevím, kam bych ty svůj oči dal. Labuťi, labuťi.....





videli
sme ...

- OČUJ, MLADÝ, MÁŠ TOHO HODNE!
- ZAISTE! ŠKODA KAŽDÉHO NÁPADU,
KTORÝ SA NEREALIZUJE!
A TY PREČO MÁŠ LEN
JEDEN EXPONÁT?
- JA SOM TI UŽ TAKÝ DOBRÝ,
ŽE MI STAČÍ KEĎ SPRÁVIM
JEDEN KUS ZA ROK!



Kero

PS... TADY STRAŠÍ! (2.)

Každý z vás již patrně slyšel o lomech na Srbsku nedaleko Karlštejna. Jsou to například Altazar, Chlumské jeskyně, pro nás jsou ale důležitější takzvaná Malá a Velká Amerika a Mexiko. Amerika je soustava důlních chodů vytesaných v pískovcové skále a jejich vznik je datován k druhé světové válce a jsou vyhledávanou atrakcí mnoha turistů a trampů. Je asi vyloučené, aby člověk, který byl na Americe neslyšel o místním stráždile Hagenovi a o proslulém Gongu o nichž bude dnes řeč.

O skutečnosti Hagena se vedou dlouhé spory, jedni tvrdí, že se jedná o duši zemřelého Hagena, druzí zase zastávají názor, že jde o živou bytost, dokonce udávají jeho adresu a jediné co jim schází jsou důkazy, neboť tento člověk má vždy na kritickou dobu skálopevné důkazy a alibi nejméně půlky vesnice. Původní Hagen jak jsem se o něm již zmiňoval, byl řadový obyvatel ~~jezu~~ Srbska, jemuž fašisté bestialně zavraždili syna. Nebyl schopen snést pocit, že někdo může bezrestně vraždit a začal se mstít způsobem více než originálním. Vyčkával v temných zákoutích štol a vše co promluvílo německy bez milosti uškrtil kytarovým géčkem.

Před nějakým časem se začali objevovat správy o tom, že na Americe se zase vraždí o tom, že to nebyli jen fámy vás snad přesvědčí následující příběh, který jsem sepsal podle vyprávění očitých svědků.

Jednoho podzimního víkendu se kamarádi Cápek, Bimbo a Frank z Prahy vydali na průzkumnou výpravu Ameriky. Ne zase, že by si připadali jako Kolumbové, spíš jako zmoklé slepice, neboť ten den lilo neustále jako s kbeličku. Snad více než rádi dorazili ke vstupu do štol, který jim popsal kamarád, který to na Americe zná. Promočení od klobouků ke slipům se vtěsnali do malé vstupní jeskyně, kde vyhledali baterky šajničky a ručně malovanou mapu štol od kamaráda Jima. Po několika málo zablouděních konečně našli nocležiště u Gongu, ke kterému se váže legenda, která vypráví o tom, že kdo do Gongu udeří do roka zemře. To ale naštěstí kamarádi nevěděli.

Rozbalit a zalézt do spacáku již bylo dílem okamžiku, pak už se jen povídalo o cestě sem, o vandrech a tak vůbec. Pomalu začala padat krásná spací nálada a Bimbo už začal zabírat, když Cápek najednou šeptem zařval: 'ticho někdo de!'

'Máš halášky či ti šibe?', zdvořile se optal Frank. Pak najednou uprostřed přívalu slov stuhnul a více než pomalu klesal do spacáku.

'Nože!', zašeptal Cápek, který automaticky převzal velení celé akce. V okamžiku byl i přitisknutí ke zdi, v levé ruce nůž bowiák, v pravé ruce baterku. Absolutním tichem se rosléhal jen zvuk těžkých podrážek skřípajících na písku chodby.

Pak se objevilo něco, co jim na chvíli sebralo dech. Za ohybem cesty vyšla mlžná postava v rozdrbané uniformě, nesoucí blikavou petrolejku.

'Hagen!', sotva slyšitelně zašeptal Frank.

Pak petrolejka zhasla, ale tma netrvala ani pět vteřin.

'Uáááá pomoc!', 'Jau do pr.', to první byl osadník Bimbo, to druhý domělý Hagen. Rozsvítili baterky a za saradu rozlitého petroleje se pomalu rozbíhal hover.

'Ahoj, já jsem Hugo', pronesl vesele nový nocležník a všichni se smáli jak je to podobný Hagenovi.

'Vy jste mi dali, jdu si takhle klidně chodbou, koukám tady tma, říkám si asi ještě nikdo nepřije. Ještě ke všemu mi zhasla Petruška. Vy šašci pitomí vždyť mohlo bejt po mě kdybych padnul na ty vaše nože.'

Promin' jsme tu poprvý a jsme trochu vyšokovaný', snažil se ostudu trochu zaimnit Cápek.

'Vy strápytlové, to snad není pravda, víte třeba co se říká o Gongu, když už u něj spíte?'

když viděl jejich dychtivé tvářičičky začal vyprávět: 'říká se že kdo zagonguje na zdejší Gong, udělal krátkou pauzu a pak smrtelně vážně dodal: 'ten do roka zemře !'.

Načež se zvrátil dozadu a na znak dopadl do polštářů a dobrých pět minut se dusil smíchy.

Když se trochu uklidnil, začal kamarádům vyprávět o Hagenovi o bludičce a o jiných vandráckých strašidlech. Taký jim vysvětlil pročse tak hrozně smál, prý je to už rok co si bacil do Gongu a ještě žije.

'A kdy to byl rok, prosím tě?', neměle se zeptal Bimbo.

'Právě před šesti minutama to byl rok, přesně o půlnoci, teď už na mě nemůžou.'

Kamarádi ovšem nevypadali, že by je to utěšilo, a tak vida jejich vystrašené tváře spíš zařval než řekl: 'Jdu si znovu zagongovat, kdo jde se mnou? Ticho. 'dobrá jdu tedy sám.'

Odešel do tmy a za chvíli uslyšeli dunění Gongu. V tom dostal Cápek geniální nápad: 'uděláme si malou zkoušku odvahy, každý dojde ke Gongu a počká tam na ostatní, kdo nechce nemusí gongovat. První jde Bimbo'.

Bimbo se zoufale zatvářil, ale pak beze slova odešel za Hugem. Chvilí bylo ticho, pak bliknutí baterky, utíkájící kroky a potom zdušený výkřik. Ticho, ošklivé smrtelné ticho.

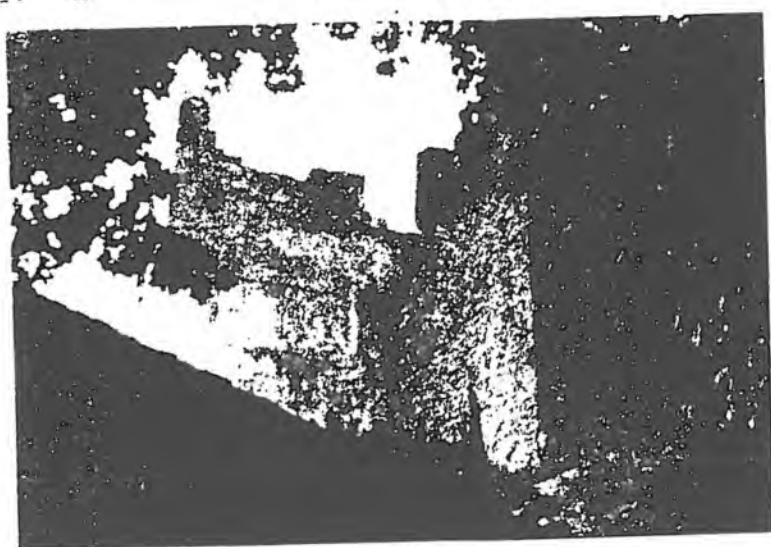
Cápek a Frank propadli panice a neuvěřitelně rychle vyběhli ven ze štol. Teprve venku začali trochu logicky uvažovat. Ještě štěstí, že v běhu neodhodili nože to by se dolu už asi vůbec neodvážili. Asi za deset minut se začli pomalu vracet zpět, nejprve našli spacáky a nahmatali baterky, báli se aby za rohem nečekal bimbo s Hugem a nebaflí na ně. Pak pomalu kráčeli ke Gongu. Prvního našli Bimba, ležel v kaluži krve, oči šeredně vypoulené, už nedýchal. Ten pohled je zbavil strachu. O kousek dál ležel Hugo, spíš jeho tělo, hlava byla nepřirozeně vzdálena. Voda ve studánce byla zbarvena krví, snad podvědomě se Cápek požíval na hodinky. Pomalu si sedl na bobek a začal tiše plakat. Bylo za pět minut ~~dvana~~ dvanáct !

Ahoj

Křeček

O HISTORII

opírá **E** *současnost*



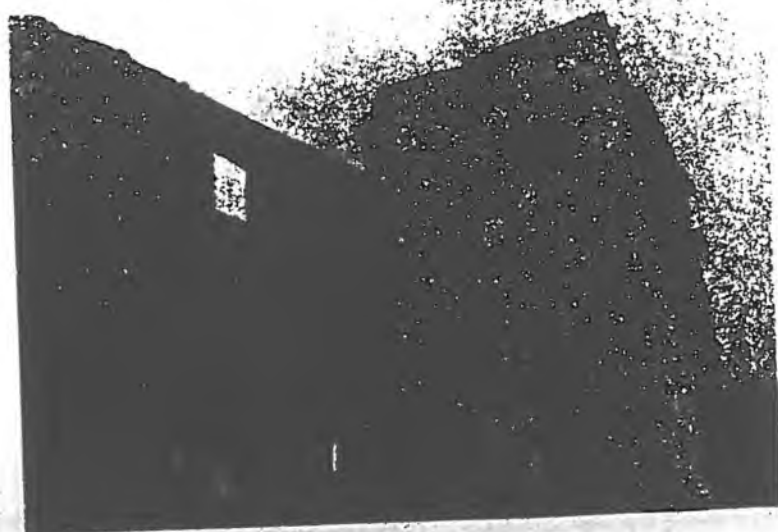
Hrad se nachází asi 10 km od Rydku-Místku jihozápadním směrem. Zříceniny tohoto nejrozsáhlejšího moravského hradu obtéká říčka zvaná Ondřejnice. V podhradí hradu vznikla počátkem 13. století stejnojmenná osada, kde se i roku 1854 narodil hudební Leoš Janáček.

Jméno Hukvaldy bylo starší českou Historiografií odvozováno od jména Huk či od slovesa hukati. V současné době se jméno spojuje s postavou hraběte Arnolda z Tüchtesvaceu, jenž byl pravděpodobným zakladatelem a majitelem Hukvald, a to mezi lety 1235-1236. Hukvaldy by byly prvním doloženým hradem na Moravě vybudovaný jiným feudálem než panovníkem.

Nejstarší podoba nelze dnes určit, pravděpodobně se vyvíjel ze dvouhradních jader.

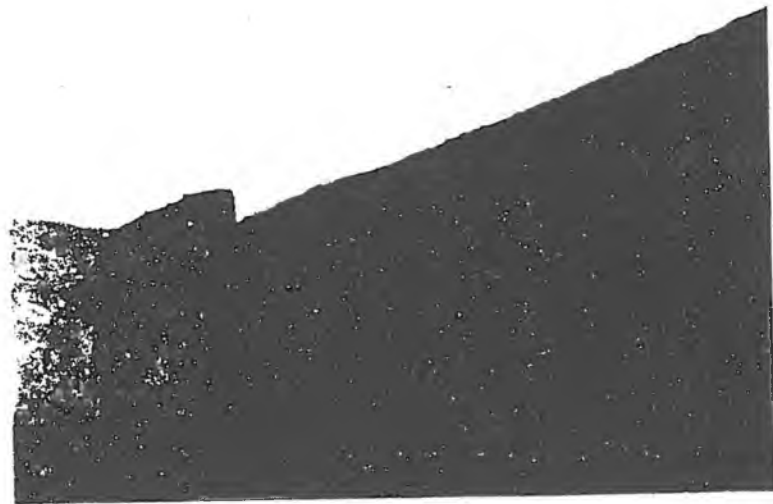
Nejstarší část asi je

t v. l. okrouhlá devítiboká věž na szalnatém výběžku. Ve 13. století prodělává hrad opět další výstavby, jako palác, okrouhlé věže, nyní již základ vnitřního hradu.



Nejvýznamnější stavební úpravy spadají do poloviny 16. stol., kdy byla obě hradní jádra spojena v celek. Ke konci 17. století hrad začal upadat, proto tam byl zřízeno kněžské vězení. Zkázou hradu dovršil 5. října 1762 rozsáhlý požár od blesku. V 90. letech 19. století bylo přikročeno k záchraně hradu./zajištění zdí atd/

Tento hrad na přelomu 13. a 14. století přešel do biskupských rukou. Ve dvacátých letech byl biskupem

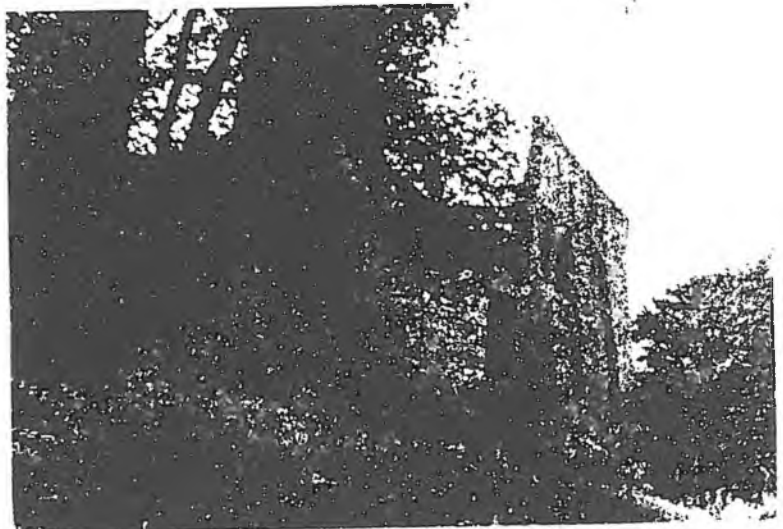


několikrát zastaven, pak opět vrácen do rukou biskupských. Před husíckými válkami hrad několikrát mění majitele /Jošt z Volsbergu, král Zikmund, Jurek z Messenperku, Jan Čapek ze Sán/Získává ho opět papežská kurie, majíc ho ve vlastnictví až do roku 1962, pak ho získalo vlastivědné museum ve Frýdku-Místku.

Na požádání lze na hrad získat průvodce, jenž sdělí v krátkém obsahu asi toto. Jelikož hrad se nachází uprostřed vesnice, je omezená možnost přespání na něm, ale v blízkosti je starý lom, s vodou, na způsob Ameriky, ale podstatně méně lidí.

Použitá literatura:

- Hrad, zámky a tvrze
na Čechách, na Moravě
a ve Slezsku
- České hrady



připravil za TSS „Fort Luck“ Petr

Stalo se na Osadách i jinde

Na začátku malá informace o jedné
knížní novince na pultech knihy.

Jezdíte rádi na hrady?

Pekliže ano, neměla by vám v knihovně chybět knížka TOULÁNÍ PO BRDECH od Jana Čáky, která vznikla syntézou autorových knih Po Brdech se chodí pěšky /1969/ a Brdské toulání /1983/ vše ve vydání SNK.

V publikaci se seznámíte s historií lidí a přírody, kteréž dva pojmy nelze od sebe oddělovat, od úry elovanakých hradišť až po partizánské boje na sklonku II. světové války. Od autora je velmi sympatické, že nechal ležet ani trampskou historii Brd. Na pár stránkách se můžete celkem objektivně dočíst o prvních osadách či o Brdské znaní armádě. Nemýlí ani citace názvů prvních osad - ostatně je vidět, že autor je jedním z těch co rozumí...

Seladon

Přátelé a kamarádi,

českobudějovický TRAMP KLUB,
nová ratolest KLUBU MLÁDEŽE
Vás zve na

1. KLUBOVÝ VEČER

Účinkují

DUO BLANICE České Budějovice
(manželé
Helena a Rosta Černých)

DUO KOMÁŘI Plzeň
(otec a syn
Béda a Míša Röhrichové)

DUO BARKA České Budějovice
(Jirka Sládek-Bak
ing. Jirka Böhm)

Uvádí

KAREL JAKEŠ - KAYMAN

ČTVRTEK 30. ŘÍJNA 1986 V 19 HODIN

Klub mládeže, Na sadech 18, České Budějovice

Předprodej vstupenek tamtéž

14.-16.10. se sjelo více než 50 kamarádů na Hejdu na Kroumavských stěních, aby utili prázdku S.T. Setona, od jehož nartí letos uplynulo čtyřicet let. S touto výšlenkou přišli již loni kamarádi a náchoď a tak tato akce se měla letos druhé výročí. I nečekaně vysokou účastí se kamarádi vypořádali se svoustou per, soutěží a bojem o totet. Večer vzplanul slavnostní osad a započala beseda o Setonovi a jeho arvlých výšlenkách.

Slavoj

11.11.-2.11. pořádali kamarádi Liliak a Liliak v Chotěticích a Chotěticích

Prošlo podzimní dobývání hradu Vlkštejna a Lpavy. Vskazt se roka tuto akci pořádá kamarád Vichl. Pro hru jsou stanovena pevná pravidla a bojuje se tradičně mezi Křižáky a Moravskými pány. Lozet kamarád na této podzimní akci dosahoval stovky a mezi nimi se našli i členové skupiny historického kermu "Kordial". Poj probíhal v pěti bitvách a večer v scubojích. Večer, jak bývá zvykem, zapláč osad. I nedělní probíhalo v podvečí na hradech pasování na rytíře a stejný počet kamarádů, který nastoupil k sobotnímu klání se vypořádal i s odpadky po turistech a podobné chamrati.

podle plv. správky kam. Kalamity

A ještě malá informace o tom, co nabízí na prosinec K.M. v kakovníku:

- 2.12. - setkání s hud. kritikem, pořadatelem anti diskoték a dobrým mužem Jirkou Černým
- 4.12. - STOPA - Pardubice a Wabi Ryvala - co dodat?
- 9.12. - Divadlo BOSTAVNÍK - Praha - NOC NA PAPRSTUJNĚ
- 11.12. - Vánoční nadílka - VIDEO.
- 16.12. - Vánoční TÁBOROVÍ ORFĚ
- 18.12. - Folk v podání VAŠKA KOUBEKA a JANA SCHNITZERA - Praha

222

Penkrát jsem před sebou měla tři a půl dne volna, na velikonoční obloze ani mráčku - nedyřela jsem to a rozběhla se na nádraží k některému z pátečních vlaků. V hale byla hlava na hlavě a z toho milionu lidí jich polovina měla zelené košile a usměry a - „pojeď s námi na Štívohlát a pojeď s námi na Amerika a na trampské romance“, děkují vám, kazarádi, dnes bych chtěla být jen sama se sebou, jenom s tím velkým žlutým sluncem.

A potom byla za minutu plíno a já stála na železničské nádražičce, kde mají se okna truhličky a v nich aukáty. Krvní, co mě napadlo bylo, že vůbec nevím, kudy se dostanu do Starého Dvora. Ukazatele žádné, tak jsem si nahodila mapu a vyčítala se po jedné z mnoha silnic, které tam vedly. Závozy a přechody jsou zastaveny a nocí se nese - pozor, pozor, silniční hlášení, na třetí koleji máte zastaveno - zděno - eno. Ohromný rachot, kolem projíždějící vlak, sehná je taky utvř jako v té písničce, ano, docela určitě musí být utvř, vždyť nikde nikdo, jenom měšic a já čekám před závorami docela malicherná a - rachotící hromada šelasa, co se žene touto krásnou nocí, ta asi neví o životě vůbec nic.

Když světlo úplňku dopadá na vodní hladinu, přilétá poslední z letajících koní ze se, aby se napil. Stojím na kraji silnice, přece mnou měšicní svit osálené jezero a k zemi se zvolna snáží ušlechtilý kř. Podle řecké cytologie bych mu měla nosit na krk ohlávku a skrotit ho divokým letem v oblácích, neměvám to však, aby ukojil svoji řízen a zase se vrátil tam, kam patří - třeba ho ve mně kousek přece jenom zůstane. Vzduch voní vodou, strašně ráda dýcím vzduch, který voní vodou, nejen pro to, že ne potřebuji žádné nemocné průdušky, ale vždycky si vzpomenu na hodně jiných nocí, co taky voněly vodou a hlínou a kdy svítil měšic a šuměl strany a bylo teplo - jako teď. V příkopu pískla myš, pak se probudil pták a zazpíval a vtom se k němu přidala spousta jiných, já a poslouchám, ani netuším, že v takové noci šlověk chce, nemůže být sám a přesto by vedle sebe nemohl mít nikoho a lidí, já a váš koncert posalu utichá.....

Měšic odpovídá na strany, napravo tam a obrysa lesa proti světlejší obloze, zaslechnu praskot, a zase, takle nedělá zvět, tolik se bojím svých lidí, neustále se ohlávám, krajina se stává cizí a nevládnou, ne-jednou si nec přejí, aby na konci cesty čekal můj milý, vím ublížila jsem ti a stále ti ubližuji, ale jestli tam budeš, vyhrnu svoji starou van-dráčekou sakni ať se volent, po ústředí tebežku vylazu na oblohu, staneš ten obrovský měšic a pokorně ti její položíš k nohám.

Na kopci se ozval pes a mě křesí v zádech, šlechet se nějak nepatří, jako když nerez na javičti přednáší něco velmi krásného, pak se soletes a řekne dolný kerayel. Každá ještě nejsem dospělá /asi nikdy nebude/ a stále se bojím Andersena a ohnivého psa s očima velký a jako kola od vozu.

Teď se měšic objeví mezi špičkami stromů a spiklenecky zamrkal, poznávám ony ochranné přechodní zábradlí, před rukou jsem tady klapali na opětnou stranu a Milena, co už dávno není Milena, ale Švišt, si vyprávěla o rozvodu svých rodičů, dobe si pamatuji okamžik, kdy jsem hleděla na šedivý plech a cítila u ní, vždyť jsem prožila to samé.

Nejraději bych sešla se silnice někde mize a ustlala si pod korunami borovic a pod tím úplňkem. Možná bych ani neměla strach, že spádku a čtvrtce chleba jsem přibalila i knítku čtyř Pavla a to je skoro jako by hluboko ve mně pramenila živá voda. Ale nohy - dlouho necítily dotek cesty a nějak se nemůžu nabažit. V dálce se rozvítilo auto, uhýbám až za bílou čáru, co kdyby to byl nějaký maniak, a maminka, ta si její smrt naslouží nejmaň, má mě moc ráda a já jí její lásku stejnou měrou oplácím.

Te polí se proběhl vítr, příroda vdechla a otočila se z boku na bok, ani se jí něco zdálo, jen klidně spi, jsem tady, abych svým slabým rukou zabránila každému, kdo by ti chtěl ublížit. Zvedám sakni, přeskakuji příkop a snažím se přečíst ukazatel, doprava Brákov tři a šout na šumavě je přede mnou, vidíš, jak dobře se orientuji, nejsem topografický antitalent, jak tvrdíš. A takhle ten kepec, to je Rýnsberk, určitě to

musí být Rýzberk a za ním hřeben, po kterém jezdíme na běžkách, když je vozicí hlína zachumlaná ve sněhu, a za hřebenem, tam je vesnice, za vesnicí - rozbořená hrobka a v ní-hm, to je jako v pohádce Byl jednou jeden domeček - a v hrobce přímo proti vchodu leží lebka a dívá se, trochu vyčítavě, trochu hrozivě, živý pohled mrtvých očí, vlastně ne očí, jenom prázdných důlků - asi nejsou prázdné, když se umí tak dívat.

Zase jede auto, zase uhýbám ke kraji, co kdyby to byl nějaký maniak, a maniaka - proč myšlenky které za něco stojí, prolétnou mou hlavou a nenávratně zmizí a proč se hlouposti neustále opakují, téměř periodicky?

Kudy polezu pro ten měsíc? Je to docela jednoduché, stačí vyšplhat na vysoký topol, u silnice je jich celá řada, a potom na hvězdu, co bliká přímo nade mnou, z ní je to k měsíci jenom kousek; snad nebude příliš těžký, ale - to by nevalilo, žádný člověk neví, kolik síly se v něm skrývá.

Je to Rýzberk nebo není? Ano, už zřetelně rozeznávám temnou věž prosvítající mezi holými stromy. Starý Dvůr leží nedaleko od hradu, vidím světlejší obdelníky střech, nikdo nesvítlí, normální lidé spí a procházejí se ve svých nesplněných snech. Jenže nemohu najít takový nízký kopeček s lesíkem na špičce. Loni jsme na něm hledali střepy. My, nešťastně zamilovaní do krásné Argeologie. My, lidé, jsme se plahočili po poli, na botách nalepené bláto a hluboko se klaněli před kousky pálené hlíny, které se daly schovat v našich mrazem zčervenalých dlaních. Takhle skládáme svoji minulost, pomalu a trpělivě, střípek po střípku. Nikdy mě neopustí ten zvláštní pocit, ať držím v rukou zlomek nádoby, prejzu nebo mazaniny, vždycky si říkám - hlíno, jakou tvář měl ten, kdo z tebe udělal vázu s ornamenty na hrdle, co měl rád ten, kdo s tebou ucpával spáry svých chatrčí, o čem přemýšlel, proti čemu bojoval, na co umřel, neseš jeho doteky, víš o něm všechno a přece mlčíš. Jako hlína.

Teprve teď si uvědomuji, jaký mám strašný hlad, čtyřicet hodin jsem nejedla, v krku mi pálí, jak dychtivě polykám studený vzduch a zase štěkají, psi, už abych byla doma, v naší - je to osada, není to osada - v naší chaloupce, na jejíž dveře by patřil nápis - vítěj a vstup, kdo s dobrým úmyslem přicházíš.

Takle vesnice opravdu nevypadá jako starý dvůr, přelézám příkop a čtu - Oprachtice - a nohy mi vrstí do země, možná žeš měl pravdu s mým nadáním pro orientaci, přicházím jiným směrem, nevalí, Rýzberk mi ochotně ukáže cestu, v mé hlavě se však honí jiné myšlenky. Uplněně hledím v místo, kde tuším hrobku, jednou jsme sem náhodně zabloudili a od té doby nás sto let mrtvý Ferdinand Nicolai neustále přitahuje, něco mě nutí rozběhnout se k němu, vzít jeho lebku do dlaní a říct jako - Hamlet - být či nebýt; a nedovoluje sejít z bezpečné silnice.

Záplava světél přede mnou, to je Kout na Šumavě a neodbytný hlad se znovu hlásí, cvrliká mi až v krku a když utichne, mám chuť posadit se pod strom a číst, posté číst Jak jsem potkal ryby - protože je to tak krásné. Avšak pořád jdu, překročila jsem domácí práh, každá tráva, každý kamínek je obalený vzpomínkami, uhýbám na prašnou cestu, tuď jsme tenkrát táhli sítě a podlézali dráty a já se bála, že dostaneme ránu, bojím se všech drátů, co vypadají, že jimi probíhá proud.

Něco se stane, až se postavím k těmto lípám. Nevím, co by se mělo stát, ale určitě to není jen tak, vešla jsem mezi staré silné kmeny a stojím na udusané zemi, zaslechnu vrzání, psst, že by tajemné hlasy Johanky z Arku, ne, to skřípe popruh usárny na zádech zádech - tato chvíle stejně nebyla zbytečná a hvězdy - několik málo hvězd, které dnes zvítězily nad měsíčními paprsky - vypadaly úplně jinak mezi stoletými větvemi moudrých stromů.

Louže na cestě, Starý Dvůr, statek. A potom - rána!

U vrat stával odjakživa suchý jilm a živá lípa, nerozlučně a věrně se milující dvojice. A teď lipové větve trčí k obloze, holé a samotné jako stělesnění bolesti a zoufalství a jilm - hrdý, vznešený jilm, leží v trávě rozřezán na kusy a místo něho jen silný pařez - jako tečka za většinou, co tento strom se své výškvě viděl, hledím smutnou tečku, když zasyčela píla, tvá křev se valila proudem, oni si jí nevšimli, ale já vím, žeš

krvácel a také vím, že lípa uschne želem. Ano, ano, bylo mu třista let jeho zachátralé tělo držela pohromadě jen popraskaná kůra, hrozil na všechny strany - spadnu a zabiju - a přesto nad ním stojím a džším minutu ticha.

Strán porostlá třešněmi a v ní studánka zvaná Mirkův pramen a na dvoře pumpa nesoucí stopy modrého laku - tedy trávine soboty a neděle parta kamarádů, která mě naučila podávat pomocnou ruku všem, kdo ji potřebují. U dveří máme kravský zvonec a v omýtkce vyrytý nápis Zatáhni a uteč, tahám a neutíkám, nic, takže tu nejsi, nevadí, aspoň se nemusím škrábat nahoru pro měsíc, víš, je moc vysoko a kdo by pak svítil na cestu lidem, co taky chodí k břehům jezera čekat na svého Pegase.

Za chalupou je, hromada sena, uléhám unavená a snad i trochu šťastná, mít s sebou kytaru, zahrála bych Zelené rukávy, vždycky jsem je hrávala pro Tebe, Ty, který jsi přišel druhý, ale, v mém srdci se stále víc přibližuješ prvnímu místu, ačkoli jsem Ti to zakázala; i sobě jsem to zakázala, asi nás doma nenaučili poslouchat, vid. Tedy ne pro Tebe, který jsi přišel druhý a jsi první, ale třeba pro vseduch, co voní vodou, pro ptáky a měsíc, pro Otu Pavla, pro mrtvý jilm a vdovu lípu a - a pro tebe asi taky.

S á š a

Nemám černotuš a ostatní "věci" od Mikiho Ryvoláka nacházíte na stránkách Poutníka díky dvou sešitkům, ve kterých se skrývá opsaná kniha Mikiho "ptákovin" a podobnejch výplodů. Tuhle poznámku jsem si dovolil právě teď - při přepisování výše uvedené věci, která se mi zdá pro ty dva sešitky výstižná a jakoby průvodní, i když se nachází na x-té stránce, no posuďte sami:

NEMÁM černotuš

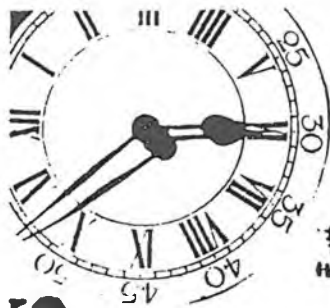
a neznám tu nikoho, kdo by mě půjčil tu správnou. Každému z nás je přece jasné, že správná ČERNOTUŠ se skládá z mnoha tajemných potřeb. Například ze TMY, která děsí a hladí, z mlhy, která zakrývá oči, lásky, která pohybuje srdcem. Dále z běloby v úsměvu obnažených zubů, rumělky večerních skal a vody. Je v ní trochu písku a popele starodávných tábořišť, hustá a hladká je kobercem trávy. Chutná po dýmu zhasínajícího ohně, polibku bratrově a barevných kořalkách vesnických hospod. Je těžká sevřenou paží a lehká letem PTÁKŮ ŠÍASTLIVÁKŮ. Nedávno jsem na schodek potkal PTÁKA SERIOSNÍRA a požádal ho o ní. Pohlédl na mne studeným skelným okem, který mnou prošel jako nůž. A beze slova kráčel dále, pod paží akta plná DŮLEŽITOSTÍ, NEZBITNOSTÍ PŘÍSPĚVKŮ TEŽÍ /dříve thesý/ PODNĚTŮ KÁRAVĚ ZDVIŽENÝCH OBOČÍ. Vůbec už nevěděl, že mě vlastně vděčí za svoji existenci, nebo nechtěl vědět. Patrně spěchal na důležitý aktiv PTÁKŮ SERIOSNÍKŮ. Nevím

Takže tu naši ČERNOTUŠ musím sehnat jinde

Miki Ryvola

DIANA A PES

Hudba a text: Kapitán Kid



FOXTROT.

Měl jsem čas bylo něco koléš šestý šel jsem ven
 ejhle pohled za-jímavý pes jak velký te-le
 s dce-rou ři-di-te-le krá-žel naší u-li-ci
 do-ga by-la černožlutě ží-ha--ná
 dcera ně-la krásné jméno Di-a--na
 Di-a no Di-a no ke-jvní prstem přídám se a
 dem co s tím žíhaným ho-va-dem
 Je to jen ně-má tvář

Měl jsem čas bylo něco kolem šestý
 šel jsem ven ejhle pohled zajímavý
 pes jak velký tele s dcerou řiditele
 krážel naší ulicí
 Doga byla černožlutě žíhaná
 dcera měla krásné jméno Diana

Diano... Diano...
 ke-jvní prstem přídám se a dem
 co s tím žíhaným hovadem
 je to jen nemá tvář

Nejsem škrob koupím psovi u řezníka
 hovézí odlákám ho na fláckotu
 mám jen sedm pade dej sem třech hade
 nech si tu svou svičkovou
 Vyletěl jsem z provozovny s monoklem
 zesměšněn před Dianou i před čoklem

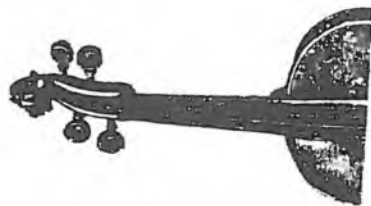
Uááá... Uááá...
 kup si radši čihuehuááá
 není velkej jak piáno
 Liáno Diáno

Měl jsem čas bylo něco kolem sedmý
 šel jsem ven ejhle pohled zajímavý
 chlap jak velký tele s dcerou řiditele
 krážel naší ulicí
 Maximálně znechucený od obou
 sebral jsem se a vydal se za degou
 Jelikož jsem fandě kynologický
 šel jsem s dogou do kina tot logický



CIKÁNSKÝ NEBE

V. Tomáško



Emi

Do smolných vlasů stuhu mi zaplet
na šaty koupil a k tomu šátek dal
plamený tančí na kapkách rosy,
když pro mne píseň uprostřed noci hrál

D

Emi

Chodit jak potulnej hráč
do hřívý koní na chvíli obličej skrýt
když housle žalují potichu cikánskej pláč

E

Emi

Cikánský nebe nad hlavou mít
pod ním si lehnout i vstát
ve starých strunách zakletou volnost i smích
za jeden stříbrňák svůj osud ze dlaní znát

E

Emi

Zavřeli píseň na deset zámků
v kamenným lese, na sto let spánku, vím
včera, když v oknech světýlka hasnou,
bolestí struny na houslích prasknou, vím

E

Emi

Chodit jak potulnej hráč
do hřívý koní na chvíli obličej skrýt,
když housle žalují potichu cikánskej pláč

E

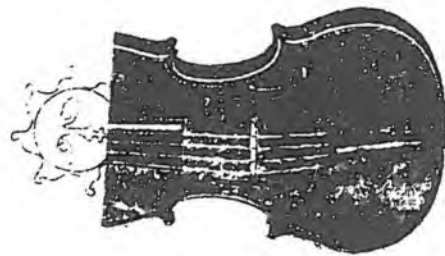
Do smolných vlasů stuhu mi zaplet
na šaty koupil a k tomu šátek dal
plamený tančí na kapkách rosy,
když pro mne píseň uprostřed noci hrál

Rf.: Cikánský nebe nad hlavou mít
chodit jak potulnej hráč
do hřívý koní na chvíli obličej skrýt
když housle žalují potichu cikánskej pláč

Cikánský nebe nad hlavou mít
pod ním si lehnout i vstát
ve starých strunách zakletou volnost i smích
za jeden stříbrňák svůj osud ze dlaní znát

Zavřeli píseň na deset zámků
v kamenným lese, na sto let spánku, vím
včera, když v oknech světýlka hasnou,
bolestí struny na houslích prasknou, vím

Rf.:



V t o u t o m ě s í c i

- V tomto měsíci byl více než kdy jindy si více
v té ošklivé první chvíli dne vyřadil
potřeba karmánské rány do srd a den
před tebou je k zblití stejnej jako tisíc
osmaset devět čirnejch zradlavějch
míst na tebou
- V tomto měsíci hladovějch vran a prázdnějch laví
trampnejch obrázek srovnáno vrátdla a
zastuchlých vřadach občertělních vjetarů
a vozňknejch nosů voteklých sládců vobí
- V tomto měsíci, kterej se jmenuje listop ale
má se jmenovat TICHÝ nebo PÁLČNÝ nebo
VÍLÍ JÁ VÁN POKOŘENÍ, ALE CHÁPE J
nebo prostě A, třeba i zatiší a sládků
a lidí a fronta na ublí a křesna a chichotání
naš čtenářůvše sate, a přivítání voči s
zocení sladený ruce a šeptání v koutě
rozhlídání leon rybný krocí na ulici a vítr
vení sálí sponou se chodící
- V tomto měsíci, před sterv, rudý vstřískan užral
střechy už při první sládku listu, protože
však, že kolena pokrývá je slaba síra proti mrti
- V tomto měsíci čistě nebo a zrasiví lidé,
sejstých potoci a křb a nekého prou
studených pohledů a sladených slov
- V tomto měsíci tušení a nepostřehnutelných oškarů
a nešťů a vlní a zívání opojnejch vlnosinek
naš a a výhledů oškarůvše a křb
a toužebně volaných snů...
- V tomto měsíci je třeba vysypat jednu se sládkem
svoněm klacůvše šitranu sponou
složitou letkou pracou a sály uschlou
kytce sponou a svitící slavené..... se dne
vytáhnutí holou sponou a sponit se v klidu
- V tomto měsíci je třeba napast na kus papíru
nějaký slovo..... třeba ALE a s posíláním
se na něj dívat..... a pak jít sponit se
savitějně oškar
- V tomto měsíci je nejvíce potřeba napast cigaretu
nalejt ruce do sponu a poslat si sponit
povídat o ALE.....

M i k i k y v o l a

-/av. Izail 2/75/-

n o e

ave se savěly. yli sponu sponi. vlně se a
savitěla oškar

avě je savěly, stál u otevřeného oka a
rozpínal černá křídla.

avě řekl slova, odletěl.

avěle okno a sponě se sponu

avě se sponu sponě ... avě jí sponu.

avěle, se se to sponu sponu, ale takle si sponu
neavě sponi. sponu se o sponu sponi.

Trapsavec 1986

Trapsavec - je snad mezi vámi někdo s neznalostí tohoto jména, téhle trampské akce, tohoto klání literátů s usárnou, krosnou apod. zavazadly? Dost pochybuju, ale stručně se přece jenom zmíním o historii:

Všechno si to vymyslela v roce 1971 Briggi z Hradce Králové, poslala o tom zprávu do tehdejšího trampského tisku / bylo toho víc než jen Táborový oheň/ a lid trampský uchopil pera, tužky či ohřelé větve a dal se škrábání svých dojmů na březové kůry, pergameny a vstupenky do vlaků. To vše Briggina posléze shrábla, porota přečetla, už tehdy rozdělila podle začátečníků a pokročilých / kdo někde dřív psal a kdo ne/, vyhodnotila a sjeli jsme se na první z trapsaveckých ohňů. Pamatuju si z téhlej Rekviem za Milicu od Motýla a Jen proto od Dewiho a pak ještě první setkání se Sintem a hroznej vítr na tom kopci, kde to všechno bylo. Ledy se tedy hnuly a už to šlo rok co rok, někdy taky obrok či ob víc. Našly se práce trampgeniální / Profesor-Kavče, básnišky Tapiny, Vaťák a hřeben Tapiny i dost dalších, co za to stoje/ i příšerný, ale především se díky té akci dala dohromady výborná trampská parta z celejch Čech i Moravy, která se pak scházela i na jinejch akcích - a měla si o čem povídat, co zpívat a kam jezdit. To byl "zlatej věk" / anebo moje nostalgický vzpomínky trampskýho skorodědka - jak někde říkaj všem přes 30 ?/, to byla ještě idyla-Briggina si sice stěžovala na haldy příspěvků, ale proti posledním dvěma ročníkům to byla ubohá hromádka.

Ty už dělaj Brňáci, kamarádi Belmondo a Víta. Letos ten druhej, anóbrž první byl na vojně. Bodování příspěvků se konalo dvoukolově - v prvním kole byly vyřazeny příšernosti / údajně/, v druhém už se vybíraly - bodovaly - lepší věci, z nichž pak vyšly výsledky. Jelikož jsem měl čest v porotě zalehat / čet jsem to doma v posteli/, můžu říct dojem: celkově žádněj zázrak, nic moc. Zlatá povídka Kavčeta je dost rozvláčná, což jejím nápadům a vtipu škodí, jenže lepších nebylo. Mě osobně se nejvíc líbil Caisův Nepřetržitý provoz - staré téma perfektně zpracované, s pointou, vtipem. Z básniček bych si neopsal pro sebe skoro nic /což se nestávalo/. Je to tvrdej odsudek? Možná jsem zhejčkaněj jinou četbou, ale zdá se mi, že ta kvalita je jen jedna - tj buď existuje / ať to píše Žáček, Seifert nebo Pedro/, nebo neexistuje. Nemím chválit, není-li co. Promiňte, kamarádi. Přesto jsem bodoval a dával i pět bodů - leč v kontextu Trapsavce, jako celku, jako letos nasazené lačky / rekordy nebyly/. Myslím, že poezii můžem

unes poměřovat písničkovými texty těch, co máme rádi - Nohavici, Mertu, Plíhala, Janouška, ale i Voňkové atd. Je jí tam víc než v trapsaveckých verších.

Tolik k soutěži. Měl bych se zmínit ještě o letošním ohni. Líbil se mi. I když byl na místě značně odstrčeném od civilizace a hlavně jakýchkoliv spojů k domovům a doprava tam byla svízelná, sešla se tam dobrá parta starších kamarádů / v kvůli tomu tam vlastně jezdím/, seminář v sobotu odpoledne byl slušnej, průměrnej - povídalo se o kladech soutěže /že vůbec je, o perličkách/ i jejích záporech /malá sebekritičnost autorů, kteří pošlou cokoliv/, o psaní /hlavně hodně čist, abychom nedělali základní chyby/. Po zapálení ohně jsme slyšeli vítězné práce v podání recitátorů /někteří bohužel byli špatně slyšet/, kamarádi si chodili pro ceny, Kavče navíc pro tu putovní, vše bylo prostrídáno písničkami. No a po týhle "oficiální" části ohně už se jenom zpívalo a hrálo a hrálo a zpívalo a byla pohoda, občas se pokecalo...ale vždyť to znáte, jako na každém dobrém ohně. Spát nebyl čas...Každopádně dík patří všem, kdo se do toho pustili a dali nás dohromady. Protože i ten, kdo třeba píše zle, může být výbornej kamarád a umí zas jiný věci. A naopak, někdo neumí nic jinýho než psát - jenže to všechno se k ránu, u oharků, smaže a jak říká Miki Ryvola: Víme svoje.

Ráno, ráno bylo jako každý. Leckdo už odjel, leckdo se budil - a jeden si přijel dodatečně pro cenu. Profesionální písničkář z Brna Pavel Foltán hrál večer předtím u Chebu a ráno dorazil k ohníčku. Aniž věděl, že získal druhou cenu. Tomu říkám přístup !

A ještě se chci zmínit omtom, co mne tu silně zaujalo - placky. Po dlouhé době jsem viděl vtipné, vkusné, jednoduché nápady vztahující se k soutěži. Monika umí.

A to je vše. Vlastně skoro vše. Už jsem od té doby slyšel autorský pořad Kavčete v klubu v Polské v Praze, na téma Trapsavec byl zaměřen první Táborový oheň v Rakovníku, určitě ani v Brně na večerech Ozvěny na soutěž nezapomenou. Je to málo ? Je to málo. Mohlo by se toho nejlepššího využívat víc - třeba u ohňů, pro zpestření. Zkuste to a poznáte, že se kamarádi budou bavit přinejmenším stejně jako při obehřávání hitů.

Tolik já. Co člověk, to názor, tak mě netlučte, až se potkáme na pěšině či u naší muziky. Ahoj - na Trapsavci příštím. Pište a hlavně po sobě čtěte, dejte čist jiným - a pak teprv posílejte. Totéž vám vzkazují i pořádající. Ahoj

Houla

17/10 86

nezasla se srdce srdci

15. 11. 1968

čertovo srdce se svatek darila
poje látkou lásku darila

lady jsem slyšel v látkách
ona byla sase lásko-či sase svali jsem
jeji srt celé dva roky
s lupiči už byli nervozní s vyhrožov
se si s ní přestanou hrát
odkuli se

byla si lásko-či naposledy - pro
se pár dní se měla stěhovat
a na nový kraj světa

A tak jsem toho dne
klebel se slasí v obích
a jejího ufrajického tálíku
jeji ražku
tílou zrcadla ražku ve svých
bucletých
s poměrně rozemnuté kalenky
se jí třdely ven malé bubulky
ave sousta padlaku pro její
pusinku.

ráj rudý bratr Vinetě
brýlaty kacerád s blachitací už
co nosil na radku víc jelit ne
si smutně položil ru-u na ruce
v nádherné chlapecké gestu

lady lásko-či zvrátila hlavu jako ve filmu
přestala existovat nověky odešla se světa ...

"ona tě milovala"
rekl Vinetě
"ona tě věčně milovala"
rekl si ten kacerád ...

Lupiči - její vrazi
kteří jsem s Vinetěm zastřelil
sestítí odešli domů
itj je to už nevěřilo
sic nepochopili

15. 11. 1968



Jake táhnu

rám rád ten čas
když táhnu braky
od jihu v severu
od západu k východu
a zase zpět
rám rád ten čas
když táhnu ptáci
od severu k jihu
a zase zpět
rám rád ten čas
když poše mnou duší
práce
a já táhnu
jako ti ptáci jako ty braky
Ten a zase zpět
Jsem šťastný že to nevezme
nikdo práce že to nevezme
nikdo ani duši.

Lešer

STÍLKY VÍNEK

Samotný se koupou v bezpečí lázně
 dlouhého léta se vystřeluje hořící prsty
 na těle jen vracejících se do svílen bytů
 nejdříve ubrání náruč vanu nůžkami
 najít klíče a vstoupit do otvoru ve dveřích
 není večer taneční chůze a nebo sáň jízdy
 tateřivý prstý i boletivý jako blues
 sady jsou pítie ale ne dva dny z nich jen nadry
 peřiny sají dlouho
 leny si odfrknou v přecházi
 kde se stěžívátejší všechny svuky
 skutečné i vynálezy pro tuto chvíli
 peřiny za nálezy čas stávnou a stardou
 astia jen slet z vyprávěných ruce
 přerývaný dech
 lázeň jako vůně kuchyně
 a všude jen bezpečí lázně klis dří
 hořící prsty neomyšle náleží
 a hled

(chi ti stáří dříbí dříbí dříbí)

Jan Kocík - Praha

anonymní příběh

zdálo se to všechno tak protěkané
 že tenčíli smolení vínek na obyčejných dubových stolech
 klapaly sítěvické vyřezávané dny
 a ve zmalované tváři
 v zrcátku civilizační stopy
 roztráštěné ryhmi vlnak
 staré přirovnaly požárůné dny y stoli
 dšněvší podpatky
 ozoučují
 jako klis a dříbí
 která klaple pouze jednoráz
 aby vpuštěla do lázeň laciné silavy
 tělo bez duše
 překreslené rozkres autora
 v její postavu
 jedinou stříslivou
 jedinou stříslivou postavu která chtěla plakat
 plivat do tváře ubohosti
 a přitom se nechtěla bránit
 celná - celná snaz ani nemohla nebo nechtěla
 neměla porušit
 nedovedla zastánit
 tomu aby tělo bylo odvěčeno
 přitom
 do zaslíbené hodiny z anonymní lázeň
 která právě byla z lázeň
 když vyšpulela radou pusu jako klis zaslíbený konstruací
 a naplnila ruku a postavu o vřede vřede dny na stivitu
 venkovského barana naplnila ruku z účinků dny dny
 i přelice laciné slova noční přelice přelice
 ... co čumíš vole - co máš na mysli ...

moje život.

Nachosejt jsem se k tomu vobrázku úplně náhodou - při cestě na svojí chajdu. Ona stála vopřena ve strom a on vo kus dál nakloněnej nad zkalenou vodou studánky něco upřeně pozoroval.

Když jsem zakelekal svoje "ahoj", překvapeně sebou trhnul a odvrátil se. Nakonec přece jen chytil balanc, zamoural proti zapadajícímu slunci a něco zabručel. Snad to měl být pozdrav. Pokejvnul jsem bradou směrem ke studánce: "Co tam hledáš?" - Jen arzutě mávnul rukou a pohupoval se na nejistých nohách. Viděl jsem, že z něj víc nedostanu a tak jsem přehodil vekt rozmluvy a vatočil se ke stromu: "To je tvoje?" - "Co?", vobrátil ke mně kalný voči, ve kterých se mihnul zážeh pochopení. "Jo, nojo, stará..." Pomalým krokem jsem se dovláčil ke stromu a zvedl ji do náruče. Byla popraskaná, s nečitelným nápisem, ale náčím nepochopitelným blížská, zdálo se mi, že tuhle nevzhlednou kytaru oděnků znám. Ale vočků? Něco jako malá rycička řadlo ve napjaté vlasec mého tápání. Jž jsem si myslel, že na to přijdu, ale zase všechno zahalila ředivá mlha dávno zasutých prožitků.

"Vočků jí máš?", zeptal jsem se myslitele v zeleným sundiru, kterej zatím široce rozkročeněj mně pozoroval bez jakýhokoli výrazu. Udělal pár kroků směrem ke mně a teprve teď jsem si uvědomil, že je nelitej jako brok. Chvilí mu trvalo, než našel jazyk správnou polohu a pak zabručel skoro naráz: "Ále, to je vod mámy...". Opakoval jsem po něm ve snaze rozmatat to klábko co se mi udělalo v hlavě při hledání toho správného výchozu z labyrintu minulosti: "To máma?" Považoval to sřejně za nedůvěru, protože znovu vykročil ke mně a dokonce napsátnul ruku v očekávání, že mu podám kytaru. Nepodal jsem mu ji. Jenom jsem se roztrátil probíral stránama. Ichno už trvalo příliš dlouho a tak jsem hodil další odličku votázky: "Umíš na to hrát?". Pokrčil rameny a zavěsil svůj kalnej pohled co mého obličaje. "Trochu", sice to muslo znít pohrdavě, ale vynělo to spíš jako tereština.

Klábek mně odpuzoval, ale něco mne iurt zadržovalo, a bych přišel tý záhadě na kloub. Sednul jsem si pohodlně pod strom, oděl složil vedle a přehrával si úryvky tichejch melodií. "Nojo, tohle máma taky hrávala", pokejvnul rozježenou hlavou s naprostou převahou přezírajícího kládí. Jen tak mimochodem jsem se ho zeptal, kdo teď je jeho máma, když on se zblbnul jako dora. Ani se neurazil, jenom mávnul mně an známým pestem rukou, jako y chtěl odpověď oděhnat, ale pak jen procedil mezi zuby: "Isa..." a ukázal neurčitě někam směrem ke slunci. "Kde tam?" nedal jsem se odhejt. "Jo, za velkou loučí", procedil pohrdavě.

"Pajzantka?" - "Ále ne", vobráveně otočil hlavu, "vona se tam vda-la." - "Co ameriky?" - "Ne, do senasy". - "A ty?" - "Jo, já zůstal ta-dy, u velky, to už je stará. Asi jsem zaváhal, ale máš ten její kasačan děně lez na nervy." - "A kytara - tu ti nechala?" - "Jo přiso ne, nechala tu skoro všechno, řekla, že se nebude stárat tahat se starejma křánama, že začne nový život." Najednou měl asi pocit, že se moc rozpovídal, strátil se nadrukej bok a krákal si náda - v parádě špinavý košili.

"A co táta?" snažil jsem se znova zuchovit nit zapředeného rozhovoru. "Ále, toho sem nikdy neviděl. Odjel někam dřív než jsem se narodil, asi umiel. Vlastně ani nevím jak se menuje."

Trochu rozpačitě jsem upřel pohled na tu popsanou horní danksu ktery a vtom jako když do mně udeří blesk - záclona se vodhrnula a já jasne viděl ten den, kdy jsem se loučil s lilenou na malý arzutku u lužnice, kdy mne taky táhly dalky za lepší romantický návotem... Tehdy mi právě na tuhle votřískanou a pomalovanou kytaru hrála poslední písničky s nevinným sladkobolným textem.

Psal jsem jí zpočátku ze všech těch velkých lstonových měst ze oseda-nos, ale neodpovídala a od kluků jsem se dozvěděl, že honí kariéru - místo nějaké dolešité referentky jí stálo za zapomenutí. Ale pak jsem

se vrátil - nějak mi nechutnalo jíst pod sluncem druhý polokoule, špatně se mi usínalo bez stínu šusavy...zarátka ověřil jsem si, že tam asi nepatřím. Ale ani pak se mi nepodařilo získat Milenu zpátky, asi by jí můj skraloup vadil - ostatně co na mně bylo pro ní prosněšného? Nic, dočista nic - chlap bez majetku, bez perspektiv, chlap, kterej jí měl jenom rád. Poprosila mě tenkrát, abych jí nevyhledával a abych zapomenl. Chviloma se mi to dařilo. Ale teď se mi to všechno vrátilo jako bumerang. Ještě zdaleka nebyla Milena pro mě mrtvá.

"Kdy ses narodil?", zeptal jsem se sednáctiletého individua, který zjevně vůbec nic netušilo z celý tý řeky svých vzpomínek. Rekl mi datum a já v duchu počítal a počítal. No, moh' by to bejt můj syn a taky nemusel. Proč mi o tom Milena nikdy neřekla, nenapsala? Jasně - nebylo pro ni žádoucí mít dítě s emigrantem, konečně by to mohlo poškodit její i klukův kadrověj profil. To radši žádněj táta, ne? Anebo to nebyl můj kluk a jeho tátou je docela někdo jinaj? Kdo ví ...

Chvilí jsem se mrskal ve svých pochybnostech a pak zase čučel na toho nevinnýho, starostlýho, špinavýho a nalitýho klacka, ve kterým možná koluje moje krev. Nebo taky ne.

Ale pak jsem se rozhod - ať je to jak chce, ten kluk někoho potřebuje nebo skončí v kriminále. Milena začla novaj život tam, odkud se já vrátil, najednou byla ochotná obětovat pro to všechno, i dítě, a já? Co já?

"Male, stal si taky taky, mader ke mně na boudu a zejtra ti pomůu vodstěhovat věci ke mně - máš docela slušnej byjvák. Chceš?"

Čučel na mě s hubou dokolaň a pořád mu to jaksi nedocházelo, teprve po hodně chvilí něco jako aka bliklo na čně jeho alkoholickéjch voš. Fuse se mu zkratilila a pak se zhoupila do vobloučku úsměvu. Bylo to k uzoufání - dojímal i porušoval mě zároveň a to k čemu jsem se před chvilí vodhodil bylo na pověšenou. Abych zabnal stíny svých vlastních pochybností, chlápěcky jsem se zakřenil a povídám té brodínce nešťastí: "No co, začnem novaj život - spolu!"

H a n k a

/ České Budějovice /

M Y

by
věčně utopení v bomíživých slovech
krájíme na čtverečky
žízalky myšlenek
ukraďených z rodokapsů

Jsem dojetí

Věčně poslední cí aratu
snaď nadrobíme vpravenců
a v popelu sledujeme
jak se perou

Jak jím připálíme

Na noc se po dvojicích
zahraňem do obrovského peřináku
a sníme - sníme o pokutě,
kterou nám někdo zaplatí

A ráno vstanem co mrazu

Česílko



Vážení čtenáři, je tradicí, že Poutník věnuje vždy alespoň stránku historii trampování našim dědům a otcům. Činíme tak nejenom pro zajímavost tohoto tématu, ale i z lásky ke starším a mrtvým kamarádům. Kdo však brát stále další a další fakta, když sami nejsem žádný pamětník a literatura byla už vyčerpána. Nakonec nejedná se o nějakou rozsáhlou knihovnu, fotografickou stránkou tampingu se zabývají pouze Burikánovy Trampské dějiny /1973/ a Rudanovy Dějiny táborových ohňů /1966/. V další dostupné literatuře jsou leda zlomky trampských dějin, třebaže nejedna informace může být v tomto oboru originální. Necháme tedy prezentaci faktů na nějakém starším parťáku a p. esuneme se ke starším zapomenutým trampským povídkám, které vynášejí jakési zvláštní kouzlo dřívějších dob trampování ať už pro dnes neužívané říčky drsné westernové dialogy či pohotivé scény skutečných protagonistů těchto povídek.

Kamarádi, měli se však dočkat Trampských skazek od Roberta Burikána, předložíte vám v globální premiéře vás úplně neznámou, kterou je POUVÍBÁNÍ O TRAMPECH PRO TRAMPY Z PERA STAŘÍČKYNĚ TRAMPA. Abyste se dozvěděli, o čem se jedná, musíme začít od úplného a věci zjevně nesouvisejícího začátku.

Až před pěti lety jsem dělal "výpomocného" vedoucího pionýrského oddílu. Mnohdy jsem se jezdil na sobotní výpravy do okolí hrady a tak záhonitě jsem jednou dne na nádraží narazil na trampy. Dnes se zvykle více dotazů a návrhů na tvory oblečené, jak před invazí. V podstatě se dá říci, že co rodiče ve názor jejich netolosti. Neboť se tedy zbytečně fandit a lehnout si to rovnou, že ty názory byly valné, takže nejcitlivější označení bylo - "vochlastové"-.

Pouze desetiletý Běda Patrapa se zapletl a prohlásil, že jeho dědeček byl kominík a že byl také tramp /pozor neplést s takytrampem/ a že již tři roky nežije a že umřel asi v sededesátých letech. Poté ještě z Bědi vyšlo, že po dědečkově trampování u nich nezůstalo vůbec nic, leda starý sešit, kde se o trampech píše. Ten sešit jsem od Bědi skutečně dostal. /Byl mi darován!/. Jedná se o obyčejný školní sešit ze V.Škocurky, který však nebyl psán za první republiky, nýbrž až po válce, neboť nápis na obálce hlásí, že sešit byl zhotoven národní podnikem. Dedukcí jsem si tedy dovolil odvodit, že sešit byl psán někdy v šedesátých letech. Neznám-

mý kamarád jej tedy psal jako starší muž před penzí, který nostalgicky vzpomíná na mládí. A stejně to bylo mládí zasvěcené trampingu, protože ty řádky mají duši, kterou jim vtiskl obyčejný neznámý člověk. Jsou to vaponínky a kresby kluka, vaponínky jež desetiletím oduše byly utříbeny a byla jim dána hloubka. Bohužel nevím jakou měl tento kamarád přezdívku, kam jezdil na osadu... Nemohu ani prohlásit zda to byl pan Satrapa, neboť mi není známo jestli se jedná o otce Bědova táty či matky.

Co však na tom záleží, vždyť to těm řádkům kouzlo nabere. Přijďte následující povídání jako vaponínku na neznámého kamaráda.

Seladon

POVÍDÁNÍ O TRAMPCH PRO TRAMPY Z LÉTA STARIČKÉHO TRAMPA

Místo úvodu.

Tramp coby takový je tvor celkem nespolečenský, líbující si v ponurých lesních samotách ve společnosti sobě podobných tvorů, kteří mají s ním stejné záliby a u nichž se nemusí obávat žádné kritiky. Mám však na mysli trampa pravého, trampa královského neboli tak zvaného skalního. Je sice záhadou proč zrovna skalního, když ti bývají nejčastěji viděni na nádraží v Bráníku. Nemohu se ovšem říkat bráničtí trampové, a také byste tímto názvem pravého trampa sarkastně urazili, protože tímto jménem častují oni sami mastňáky, ale to je už docela jiná kapitola o níž bude řeč později.

Ostatně jak se sami můžete přesvědčit, je v řechách těch nádraží daleko více a platilo by se to. Řeje jen o to, že by jeden nevěděl odkud a ze kterého nádraží ten který tramp pochází, ale považte, že jsou i takové duchové neposlední, které na nádraží vůbec neuvidíte. To jsou trampové přehotní, žili silniční, tak řečeno - holé. Dovodíte si potom a edstavit tu potíšť? Snad aby se nakonec řádný člověk snížil až k nim a snažil se jím porovnat. Nebo je dokonce studoval jako studenta jiné zvířata. Je tak! Skřítko a dokonce jsou to skalní a šasta. Ostatně všichni oni venku stejně ležou po skalích - ne?

Co by tak jiného měli? A neležou-li po skalích je to jejich vůle a nik po tom nic není. Už ten poutavý název "skalní trampy" - není to přeh-

[illegible]

Snad nyní své oči, bezsvětelně zablácené
 do terych žlutě transparentních závojků ...
 Jistě přemouřené v tenkých, lesklých,
 volně v sešlech záhybů prvního závoje
 spouští i poslední v kosti strunaci vyřezané
 křivkami, zvláště letí, jakoby se
 pohybem převrací, tak v lomu vzduchu, v transparentní
 přehledu zrcadel, zrcadly transparentních
 se v křivkách, se zrcadly zrcadla
 se přehledně potají přehledně ...
 Tu se - transparentní zrcadla zrcadla v prachu
 zrcadla, v zrcadly jako zrcadla,
 a pak zrcadly zrcadla zrcadla a zrcadla -
 přehledně zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly
 zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly ...
 zrcadly zrcadly, zrcadly zrcadly zrcadly
 zrcadly zrcadly, na zrcadly zrcadly
 zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly
 zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly ...
 zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly
 zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly
 zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly zrcadly ...

References

...nebo si vozíte starší
období? Intenzivně se zabývá
období se v obrysu technických
vývoje, cožli opatření
...vlastně s neobdobí
transportu odvětví - službi
...vlast. pracovní a lokální...

PRISTÍZENÍ A PRONÁSLEDOVÁNÍ





Tajemství Ody a Minka

